

Ясный мѣсець пакъ изгрьѣхъ
На небето ввредъ звѣзды ;
А момата що жалѣхъ
Тукъ прѣдъ мен' ся не вѣсти!

Жедный погледъ не намира
Тжъ що люби отъ сърдце ;
Но погасва и умира
Въ быстры слъзы по лице.

Дѣ да идѣ, да ся дѣна
Въ тжъ странѣ удалечень?
Самъ отъ горестъ съхнѣ, вѣнѣ,
Какъ откършенъ листь зеленѣ.

Ахъ, далеко е земята
Дѣ-то съмъ ся азъ родиѣ,
Но далеко е предметъ
На сърдце що ми е милъ !

Но негасне отъ пространство
У гърды любовный жаръ
Като фениксъ съ постоянство
Жално плачѣ за другаръ.

На, душата ми ослабѣхъ
Отъ да тжѣн всякой день,
Помощъ, помощъ е потрѣбна
Отъ онѣжъ що съмъ влюбенъ.